

Sygn. akt IV KK 222/21

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie **L.N.**

skazanego z art. 107 § 3 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 czerwca 2021 r.,

kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 października 2020 r., II Ka (...),
zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 26 czerwca 2020 r., II
K (...)

na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1) pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2) obciążyć skazanego L.N. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem z dnia 26 czerwca 2020 r., II K (...) uznał L. N. za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 3 k.k.s. i wymierzył za nie karę 30 stawek dziennych grzywny, określając wysokość każdej z nich na 80 zł.

Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu wniesionych przez obrońcę oskarżonego i oskarżyciela publicznego apelacji, zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że na podstawie art. 33 § 1 k.k.s orzekł od oskarżonego na rzecz

Skarbu Państwa środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 12 465,83 zł, utrzymując wyrok Sądu pierwszej instancji w pozostałym zakresie w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca skazanego, zarzucając naruszenie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., stanowiące bezwzględną przesłankę odwoławczą w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych w zw. z art. 8 Dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, poprzez uzupełnienie normy blankietowej art. 107 § 1 k.k.s. przepisem art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, który to przepis, w przypadku zastosowania go w niniejszym stanie faktycznym, spełnia wszystkie przesłanki dla uznania go za przepis techniczny w rozumieniu Dyrektywy, ponieważ został on wyłożony przez Sąd Okręgowy w sposób sprzeczny z wyrokiem TSUE z dnia 13 października 2016 r. w sprawie C-303/15 i który to przepis w konsekwencji takiej wykładni, jako przepis techniczny, wobec braku jego wcześniejszej notyfikacji obarczony jest sankcją bezskuteczności i jako taki nie może stanowić podstawy wyroku skazującego, co stanowi inną okoliczność wyłączającą ściganie, będącą bezwzględną przyczyną odwoławczą opisaną w art. 439 § 1 ust. 9 k.p.k.. Podnosząc ten zarzut, obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, a nadto – o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów obrony za obie instancje oraz postępowanie kasacyjne zgodnie z normami przepisanyymi.

Zastępca Prokuratora Rejonowego w S., w piśmie z dnia 24 marca 2021 r., wniosła o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja oparta jest na niedopuszczalnych podstawach i jako taka podlegała pozostawieniu bez rozpoznania (art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 i art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k.).

Z uwagi na rodzaj kary orzeczonej wobec skazanego w postępowaniu karnym skarbowym prowadzonym w niniejszej sprawie przed Sądami powszechnymi (kara grzywny) w kasacji dopuszczalne było jedynie podniesienie zarzutów związanych z uchybieniami stanowiącymi bezwzględną przyczynę odwoławczą (art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k.).

Uchybienie tego rodzaju zostało co prawda sformułowane w kasacji, ale uczyniono to wyłącznie dla obejścia ograniczeń ustanowionych w przywołanych wyżej przepisach. Sąd Najwyższy wielokrotnie natomiast wskazywał już, co obrońcy powinno być wiadome, że jedynie formalne powołanie się na uchybienie przewidziane w art. 439 § 1 k.p.k., bądź całkowicie bezpodstawne nazwanie takim uchybieniem sytuacji, która bez wątpienia nie stanowi naruszenia prawa wymienionego w tym przepisie, nie czyni dopuszczalną kasacji podlegającą ograniczeniom określonym w art. 523 § 2 k.p.k. (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2013 r., IV KK 402/13, z dnia 10 grudnia 2014 r., IV KK 215/14). Z taką sytuacją mamy do czynienia w tej sprawie. Abstrahując od tego, czy kasacja skazanego przedstawia w tej mierze jakiegokolwiek trafne zarzuty i argumenty (i na ile rzetelnie przedstawione), zarzucana niemożność zastosowania art. 6 ustawy o grach hazardowych w związku z rzekomym jego technicznym charakterem i brakiem notyfikacji projektu ustawy w żadnym wypadku nie dawałaby podstaw do zastosowania art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. Jak podkreślał to już Sąd Najwyższy, niewłaściwe wdrożenie przepisów ustawy o grach hazardowych w kontekście obowiązków notyfikacyjnych skutkować by mogło niemożnością przypisania sprawcy występku z 107 k.k.s. wskutek dekompletacji znamion czynu, co dawałoby podstawę do rozpatrywaniu uchybienia w płaszczyźnie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., do którego z kolei nie odsyła art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Inną okolicznością wyłączającą ściganie stanowią jedynie takie przeszkody prawne, które nie mieszczą się w katalogu art. 17 § 1 pkt 1 - 10 k.p.k. (zob. np. postanowienia Sadu Najwyższego z dnia 28 marca 2019 r., V KK 134/19, z dnia 30 stycznia 2019 r., V KK 7/19 i powołane w nich orzecznictwo).

Sama obrońca skazanego, choć okoliczność ta ma znaczenie drugorzędne, tak właśnie musiała postrzegać podniesione w kasacji uchybienie jako nawiązujące w istocie do art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., a nie wskazanego w kasacji art. 17 § 1 pkt 11

k.p.k., skoro we wniosku końcowym postulowała uchylenie zaskarżonego wyroku (*nota bene*, zabrakło także wniosku o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji) i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. Rozstrzygnięcie takie byłoby możliwe tylko w razie wystąpienia okoliczności, o jakich mowa w art. 17 § 1 pkt 1 lub 2 k.p.k., a nie tej wskazanej w art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. (por. art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458, art. 518 i art. 537 § 2 k.p.k.).

Na marginesie już tylko, a to wobec pozostawienia kasacji bez rozpoznania, należy zwrócić uwagę, w związku z wnioskiem kasacji o „zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów obrony za obie instancje oraz postępowanie kasacyjne zgodnie z normami przepisany”, że w postępowaniu karnym (pomijając kwestie terminologii – ustawa nie posługuje się bowiem określeniem „koszty postępowania” a „koszty procesu”) pojęcie kosztów procesu obejmuje w szczególności uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia jednego obrońcy lub pełnomocnika (art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k.) i w określonych przepisami prawa przypadkach strona ma prawo domagać się zasądzenia na jej rzecz jedynie takich właśnie wydatków. „Koszty procesu” obejmują jednak także inne składniki, których strona nie ma prawa domagać się od Skarbu Państwa.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.